

Кормянско. Верещагинъ веднага се намѣсилъ въ боя и пакъ пише: „Презъ всичкото време на престрелката Д. Караивановъ се намираше постоянно при мене като преводчикъ и не се отдѣляше нито крачка. Вечеръта той доведе своитѣ родители и ме запозна съ тѣхъ“.

Отъ този моментъ Караивановъ билъ зачисленъ като преводачъ въ Казашката бригада на полковникъ Тутолминъ и я е следвалъ навсѣкжде по нейния славенъ пѣть: Ловечъ, Плѣвнень, Горни Джбникъ, а после къмъ София, Пловдивъ и презъ Родопитѣ въ Димотика, та дори до Санъ-Стефано.

Начело на взводъ отъ Владикавказкия коненъ казашки полкъ — Караивановъ пръвъ влѣзълъ въ София¹⁾. При преминаването на гр. Пашмакли, — той взелъ отъ училището една стара карта на България — Даново издание.

Държанието на Караиванова заслужило не само награда съ войнишкия кръстъ на ордена „Св. Георги“ IV ст., но и повишение въ чинъ „подхоружний“ — канд. офицеръ. Вдъхналъ довѣрие, следъ подписване на мира, Караивановъ билъ убеденъ да стане офицеръ въ бждещата българска войска и за да се подготви — изпратенъ билъ отъ Санъ-Стефано въ Николаевското кавалерийско училище въ Петербургъ. Следъ осемъ месечно следване той билъ повишенъ въ чинъ „корнетъ“ — подпоручикъ и зачисленъ въ 4 Харковски улански полкъ.

Изпратенъ веднага въ България, князь Дондуковъ го назначилъ въ 5-а Пловдивска конна сотня, макаръ Караивановъ да молилъ да му се даде мѣсто въ София или Шуменъ. Но рускитѣ окупационни власти имаха правилно схващане: да попълнятъ съ повече офицери — българи Изт. румелийската милиция, за да не останатъ свободни мѣста за чужденци, каквито можеше да се приематъ съгласно Органическия уставъ и ако би се явили, съ радостъ биха се приели отъ Султана.

И така, съ приказъ отъ Военното управление на България № 28 отъ 20 януарий 1879 г., корнета отъ 4 улански Харковски полкъ Караивановъ се зачислява въ 5-а Филипполска конна сотня. Отъ кога се е смѣтало старшинството на Караиванова въ първия офицерски чинъ не може да се установи; — той ще е билъ, навѣрно, въ опашката на групата българи — юнкери Паница, Блъсковъ, Сарафовъ и др., повишени отъ офицерски чинъ презъ Освоб. война, но, въ всѣки случай — преди I випускъ. Това е важно, защото други конни офицери не е имало преди да излѣзе този випускъ, който даде Петрунова, Люцканова, Ботйова, Стоева и др.

За службата и живота на Караиванова почти нѣма спомени между другаритѣ му, защото той рано и много скоро

¹⁾ Въ сжция полкъ е служилъ и Благоевъ отъ Самоковъ — бившъ столиченъ кметъ.